

ובלבד שלא יהו בין חבל לחבירו שלשה טפחים, דהשתא איכא למימר לבוד מחבל לחבל, ודיינו של היחיד מתבאר בהמשך המשנה].

שיעור חבלים: עוביין של כל שלשת החבלים יחד צריך להיות יתר על טפח [בשלשה משהויין], כדי שיהא הכל ביחד עשרה טפחים.

והיינו, שהצירוף של שלשה פעמים אויר בשיעור של שלשה טפחים פחות משהו, עם עובי החבלים, יהיה ביחד עשרה טפחים.

וכן מקיפין בקנים העומדים נעוצים בקרקע, דהויא מחיצה רק של שתי [מאונך], ובלבד שלא יהא בין קנה לחבירו שלשה טפחים.

וארבע שיטות בדבר:

א. בשיירא דברו חכמים, והקלו בה שאין צריכים מחיצה העשויה שתי וערב [שהיא חזקה ובריאה ויכולה לעמוד הרבה. רבינו יהונתן]. אלא: או שתי כגון קנים, או ערב כגון חבלים. אבל ליחיד לא הקילו, עד שיהא במחיצה שתי וערב — דברי רבי יהודה.

ב. וחכמים אומרים: בין שיירא ובין יחיד מותרין לטלטל במחיצה של שתי או של ערב. כי לא דברו חכמים במשנתנו בשיירא, אלא בהווה, ששיירא ההולכת במדבר, נצרכת למחיצה כזו.

ג. כל מחיצה שאינה של שתי ושל ערב אינה מחיצה, בין בשיירא בין ביחיד — דברי רבי יוסי ברבי יהודה. ופליג על רבי יהודה אביו!

אלא הכי קאמר: דפנות הללו שריבה בהן פתחים וחלונות — מותר. ובלבד שיהא עומד מרובה על הפרוץ!

קתני מיהת בכרייתא "ובלבד שיהא עומד מרובה על הפרוץ". דמשמע, הא עומד כפרוץ בשוה, אסור.

והוי תיובתא דרב פפא!

ומסקינן: תיובתא!

ובכל זאת הלכתא כוותיה דרב פפא!

ותמהינן עלה: היכי מצית למימר דאיכא תיובתא לרב פפא, ומכל מקום הלכתא כוותיה!?

ומשנינן: אין, אף דאיכא תיובתא לרב פפא, כוותיה קיימא לן. משום דדייקא מתניתין דידן כוותיה.

דתנן: ולא יהיו פירצות יתירות על הבנין!

ומשמע: הא כבנין בשוה — מותר. וכדמסקינן לעיל בריש הסוגיא ב"קשיא" על רב הונא בריה דרב יהושע, מהך מתניתין.

מתניתין:

משנה זו היא סיפא דמתניתין דלעיל, בשיירא שחנתה בבקעה.

מקיפין לשיירא בשלשה חבלים זה למעלה מזה, וזה למעלה מזה, על גבי יתירות, ומטלטלין בתוך ההיקף. על אף שהיא מחיצה רק של ערב [מאוזן].